

politicum, et aliquando dicitur bassum, seu speciale, et quid sit utrumque. Vide *verb.* Dominium, *art.* 1, *num.* 4.

Dominium humanum est duplex, jurisdictionis et proprietatis, *num.* 5.

Dominium jurisdictionis quid sit; et quomodo dividatur *n.* 6 et 7. Vide etiam *verb.* Regimen, *per totum.*

Dominium proprietatis quid, et quotuplex sit, *n.* 8 ad 11.

Usufructus qui sit, et in quibus rebus constitui possit, *num.* 12 ad 14.

Usus generaliter loquendo quotuplex sit, et alia ad rem, *num.* 15 ad 20.

Possessio unde dicitur, quomodo dividatur, et divisiones explicantur, ac possessionis vera definitio traditur, *num.* 21 ad 26.

Possessio quotupliciter acquiri, ac deperdi possit, *num.* 27 et 28.

Per rei amissionem universaliter loquendo non perditur eius dominium, *num.* 29.

Possessionis commoda ac privilegia octo assignantur ac explicantur, *num.* 30 ad 37.

Corrigitur, *num.* 33, *auctor in nota.*

Quomodo in primævo hominum statu res terræ in dominium singulorum pervenerint, *num.* 39 ad 43.

Animadversio in auctorem, *num.* 44 et *seqq.*

DOMINIUM QUOAD EJUS SUBJECTUM ET OFFICIUM.

De fide est Deum esse rerum omnium creaturam vere et proprie Dominum. Vide *verb.* Dominium, *art.* 2, *num.* 1.

Christus ut homo fuit Dominus absolutus, et directus universorum quantum ad jus et potestatem, *num.* 2.

Angeli quale dominium habeant ac potestatem, *num.* 3.

Inter creaturas inferiores solus homo est domini capax, *num.* 4.

Unus homo licite acquirit, et habet dominium in alium hominem quoad ejus opera et servitum personalem, *num.* 5.

Dominium servitutis in alium hominem potest homo acquirere quatuor modis seu titulis, qui enumerantur, et clare demonstrantur, *num.* 6 ad 10.

An habeat homo dominium vitæ suæ, actuum suorum, libertatis, propriæ famæ et honoris, *num.* 11 ad 15.

Uxores, ac filii familias super quibus bonis habeant dominium, *num.* 16 et 17.

Quid de novitiis ac religiosis solemniter professis circa dominium bonorum temporalium, tam in communem quam in particulari, *num.* 18 ad 22.

Cerici beneficiati cujus portionis fructuum suorum beneficiorum habeant dominium, *num.* 23 et 24.

Indicantur auctores plenius tractantes de materia hujus articuli, *num.* 25.

An mare esse possit domini subjectum, *num.* 27.

DOMINIUM QUOAD MODOS IPSUM ACQUIRENDI.

Dominium rerum tribus modis acquiri potest, et assignantur, et qualiter rerum istis tribus modis acquiratur dominium. Vide *verb.* Dominium, *art.* 3, *num.* 1 ad 4.

Jure naturali, seu gentium acquiritur rerum dominium multiplicitate, scilicet *occupatione, alluvione, specificatione, accessione, confusione, commistione, et fructuum perceptione*; et quomodo istis modis acquiratur rerum dominium satis clare explicatur, ac exemplis demonstratur, et alia plura ad rem, *n.* 5 usque ad 85; auctor emendatur, *in nota ad num.* 21.

Ad *num.* 62 auctoris. Vide *in nota.*

De modo acquirendi rerum dominium jure civili

atque canonico, *num.* 86, et *verb.* Prescriptio seu Usucapio.

De modo acquirendi rerum dominium jure particulari privati alicujus contractus, *num.* 88, et *verb.* Contractus emptionis et donationis.

Modi, quibus olim dominium privatum inductum fuit, et etiamnum inducitur, dividi possunt in originarios et derivatos; et quinam ii sint, *num.* 89.

Contractus titulum et causam præbent pro acquirendo dominio, *num.* 90.

Quomodo dominium acquiratur jure gentium, *num.* 91.

Distinctio inter alluvionem et inundationem, *num.* 92.

Duo acquirendi modi, *Fetura et accessio*, *num.* 93.

Accessio quid sit, et quid per alluvionem acquiratur, *num.* 94, 95.

Alia de dominio opportune notanda, *num.* 96 ad 129.

DOMINIUM QUOAD RESERVATIONEM ET RESERVATIONIS EFFECTUS.

Effectus reservationis domini qui sint. Vide *verb.* Dominium, *art.* 4, *num.* 1 ad 5.

Conceditur beneficium reservationis domini etiam mutanti ad rem emendam, *num.* 4, 5.

An expressa reservatio ei sit necessaria, *num.* 6.

Quid si concurrat cum ipso domino rei venditæ, qui sibi non reservaverit dominium, *num.* 7 ad 9.

Aliter sentiendum de mutante ad rem emendam, vel reficiendam, vel conservandam, *num.* 10 ad 12.

Quid requiratur in mutante in concursu cum habente hypothecam generalem, *num.* 13, 14.

Alii effectus domini reservationis, *num.* 15 ad 17.

An reservatio domini, quæ jus pignoris et hypothecæ producit, cadere valeat super mobilibus et se moventibus, *num.* 18.

Secus dicendum ubi reservatum fuerit dominium super animalibus, *num.* 19.

An princeps gaudeat prelatione super omnes domini reservatos, *num.* 20 ad 22.

DONATIO.

Vide *verb.* Contractus donationis.

DORMIENS.

Dormiens quando evadat irregularis ex homicidio, vel mutilatione casuali. Vide *verb.* Irregularitas, *art.* 1, *n.* 11, *vers.* Ex homicidio.

DOS, DOTARE (III, 311).

DOS, QUOAD VARIAM EJUS ACCEPTIONEM, NATURAM, DIVISIONEM, ET PROPRIETATEM SEU DOMINIUM.

Vocis seu termini dotis æquivocatio aperitur, ac variæ assignantur acceptiones, et usus. Vide *verb.* Dos, *art.* 1, *num.* 1 ad 5.

Assignantur dotes animæ beatæ, et quare virtutes theologice non dicantur dotes, *num.* 4.

Obiter assignantur aureolæ beatorum, ac quid et quod sint, et cur dicantur aureolæ, *num.* 5.

Assignantur dotes corporis gloriosi, quidque beatis corporibus præsent, *num.* 6.

Dos quid sit juridice, et civiliter capta, *num.* 7.

Dos ejusmodi est duplex, quæ assignantur, *n.* 8.

Dos profectitia quæ sit, *num.* 9.

Dos adventitia quæ sit, *num.* 10.

Res, quæ in dotem dantur, vel æstimatæ, vel inæstimatæ sunt, et de utriusque dotis effectibus. Vide *num.* 29.

Cujus dotis dominium, seu proprietas pertinet ad maritum, *num.* 11 ad 14.

Quale dominium dotis pertinet ad uxorem contractu, vel soluto matrimonio; et fundus dotalis

quo jure, et qua conditione possit alienari, *num.* 15 ad 20.

Usufructus dotis etiam rei immobilis, et inæstimatæ pertinet ad maritum; secus si lucrum perceptum ex fundo dotali non pertineat ad fructuum naturam, *num.* 21 et 22.

Dominium dotis quando amittatur ab uxore, vel a marito, *num.* 23 et 24.

Solutio per mortem mariti matrimonio filiafamilias vidua quale dominium habeat suæ dotis tam adventitiæ quam profectitiæ, ejusque fructuum, *n.* 25 ad 27.

Mortua uxore usufructus dotis spectat ad maritum; proprietates vero pertinet ad filios, *num.* 28.

DOS QUOAD ILLOS QUI TENENTUR EAM DARE.

Pater tenetur dotem dare filiæ, quamvis propria bona adventitia habeat; et quamvis in matrimonio nulla sit facta mentio dotis; imo quamvis filia, invito patre, nupserit viro digno; secus si ante annum vicesimum quintum nupserit viro indigno moribus aut genere, aut si pater motum habeat filiam exhæredandi. Vide *verb.* Dos, *art.* 2, *num.* 1 ad 8.

Si pater dotare nequit filiam, tenetur eam dotare avus paternus, in cujus defectu tenetur mater ipsa, et in defectu matris tenetur frater dotare inopem sororem ex patre, *num.* 9 ad 12.

Dotem dare tenentur omnes, qui illam serio promiserunt, cujuscuque sint sexus, seu conditionis, *num.* 13.

Deflorator, qui absque promissione matrimonii virginem per vim, fraudem, vel metum injuste incussum violavit, tenetur illam dotare, ut habeat dotem competentem; ad quid tenetur deflorator tam in foro interno, quam externo, *num.* 14 ad 20.

Quid de defloratore, qui puellam jam corruptam vi, aut dolo seduxit, *num.* 21 et 22.

Clericus in sacris constitutus, seu maritus qui fingens se laicum solum sub facta promissione matrimonii obtinet a femina copulam, ipsamque occultam proapat, an tenetur puellam dotare, ac proparationis damnum reparare, etiamsi puella libere in stuprum consenserit, *num.* 23 ad 26.

Quantitas dotis danda a defloratore puellæ per vim defloratæ, quomodo taxanda sit, *num.* 27 et 28.

Cæteris paribus deflorator dives non tenetur plus dare defloratæ, quam deflorator pauper, *num.* 29.

Dos tribuenda a defloratore paupere quomodo mensuranda sit, et ad quid tenetur, si ad pinguorem statum devenerit, *num.* 30 et 31.

In foro interno dos puellæ per vim defloratæ tribuenda, quomodo mensuranda sit, et ad quid tenetur deflorator in eodem foro, si iudex non sit bene informatus, vel puella sit nobilis, *n.* 32 ad 34.

Ad quid tenetur deflorator, si puella sponte se obtulit, ac consensit in stuprum; aut muneribus, ac blanditiis, sine ulla vi, aut fraude fuit in stuprum inducta, *num.* 35 ad 38.

Referuntur hac arrepta occasione ea quæ sancivit Clemens XII, pro urbe Roma contra defloratores, sive stupratores, et stupratas puellas. Vide *num.* 42 ad 55.

An pater tenetur dotem dare filiæ nuptæ sine ejus consensu, si vir scripserit tertio mediatori, quod duceret uxorem sine lote, modo pater acquiesceret, *num.* 39.

An pater iterum teneatur dotare filiam, si ejus culpa dos constituta, et soluta prima marito perit, *num.* 40.

Et quid si interim paternum patrimonium fuerit diminutum, *num.* 40.

In illis locis in quibus virum inter et uxorem viget communio bonorum, mater non in subsidium, sed æque principaliter, ac pater dotem constituere tenetur filiæ, *num.* 41.

DOS QUOAD EJUS REVERSIONEM, SEU RESTITUTIONEM SOLUTO MATRIMONIO, ET FACULTATEM EAM REPERTENDI CONSTANTE MATRIMONIO.

Solutio matrimonio per mortem naturalem mariti dos adventitia est integra restituenda uxori. Vide *verb.* Dos, *art.* 3, *num.* 1.

Dos profectitia tamen redit una cum dotata ad dotantem, si dotata adhuc est in potestate dotantis; secus si jam est emancipata, *num.* 2 et 3.

At quia ubique receptum est patriam potestatem dissolvi per nuptias filia; adhærendum est illis, qui indistincte sentiunt hodie pro dote profectitia ipsam filiam solum agere posse, *num.* 26.

Solutio matrimonio per mortem naturalem uxoris, nullis ex illa exstantibus liberis, dos adventitia, ac profectitia, dotes constitutæ a stupratore puellæ stupratæ, a rapitore puellæ raptæ, a viro sene puellæ juveni, ad quos pertineant, et quo jure, *n.* 4 ad 9.

Solutio matrimonio quoad vinculum, viventibus adhuc contrahentibus, vel per impedimentum dirimens, aut aliam licitam causam, sive propter crimen contrahentium, dos ac dotis luca obventa, ad quos spectent, *num.* 10 ad 16.

Constante matrimonio si maritus culpa sua ad inopiam vergat, an possit uxor repetere dotem suam, *art.* 17 et 18.

Si absque sua culpa maritus vergit ad inopiam, nequit cogi ad restituendam dotem. Et in casu quid agere possit uxor assignatur, *num.* 19 ad 22.

Potest uxor constante matrimonio suam repetere dotem, si bona mariti fisco inferantur, *num.* 23.

Uxor ratione dotis habet tacitam, et privilegiatam hypothecam in omnibus bonis mariti, ita ut præferatur omnibus aliis creditoribus, *num.* 24.

Circa omnia hæc dicta de dote sunt attendendæ speciales conventiones dotales, et locorum consuetudines, *num.* 25.

An neophytus teneatur dotem restituere uxori nolenti converti aut cohabitare sine Creatoris contumelia. Vide *verb.* Neophytus, *num.* 9 et *seqq.*

De mulieris hypothea pro dote, et prelatione supra cæteros creditores, *num.* 27 et *seqq.*

DOS QUOAD FIDEICOMMISSUM.

Justiniana constitutio fideicommissentium abusus coercet. Vide *verb.* Dos, Dotare, *art.* 4, *num.* 1 ad 5.

Hinc non adversatur contraria disponens voluntas, *num.* 6 ad 10.

Eadem constitutio extenditur ad dotes spirituales, *num.* 11 ad 16.

Quandonam huic constitutioni locus sit, *num.* 17 ad 19.

A quonam dotes a fideicommisso detrahantur, *n.* 20 ad 24.

Fideicommissa transversalia et particularia quæ sint, *num.* 25 ad 33.

An dotes ex feudis detrahi possint, *num.* 33, 34.

Quoad alia, vide *verb.* Adulterium, *art.* 2.

DUBITATIO, DUBIUM.

Dubitatio quid sit. Quid de dubitatione temeraria, sive positiva, sive negativa. Vide *verb.* Judicium temerarium, *a num.* 2 ad 16.

Dubium juris, et dubium facti quid sit. Vide *verb.* Conscientia, *num.* 25 ad 30.

Dubium speculativum, et practicum quid sit, *n.* 25 et 26.

Dubium positivum, et negativum quid sit, *num.* 27 et 28.

Dubium de irregularitate contracta, potest tenere quod non sit irregularis; excepto in dubio de homicidio in quo dubitans, an vere homicidium commiserit, tenendus esset irregularis. Vide *verb.* Irregularitas, *art.* 8, *num.* 9 et 10.

DUCATUS.

Ducatus pro solvenda pensione quomodo intelligendus. Vide *verb.* Pensio, a num. 115 ad 118.

DUELLUM (III, 539).

DUELLUM QUOAD EJUS ESSE, DIVISIONEM ET PROHIBITIONEM.

Duellum proprie dictum quid sit. Vide *verb.* Duellum, art. 1, num. 1.

Duellum debet esse cum effectu, num. 2.

Duellum quando prohibitum, num. 3.

Duellum proprie dictum debet esse ex condicito, ac in situ statuto loco, et tempore, et cum periculo occisionis, vel vulneris, num. 4 ad 6.

Duellum aliter dividitur a theologis, et aliter a legistis. Legistæ illud dividunt in decretorium, propagatorium, et satisfactorium, et triplex divisio explicatur, num. 7 ad 10.

Theologi dividunt duellum in sex species, scilicet in duellum manifestativum, veritatis ostentativum virium, evitativum ignominie, terminativum controverſiæ, evitativum belli, et defensivum honoris, et singulæ explicantur, et quæ sint licitæ, n. 11 ad 19.

Duellum ulterius dividitur in illud quod fit auctoritate publica, et in illud, quod fit auctoritate privata. Utrumque patet ex terminis, num. 20.

Duellum tum solenne, tum privatum, seu simplex est prohibitum jure divino, et humano, tam civili, quam canonico, num. 21.

Recensentur quinque propositiones circa duellum a Benedicto XIV damnatæ, in nota.

Indicantur auctores, qui de rebus ad duella pertinentibus, et illorum historiam spectantibus scripserunt, num. 22.

DUELLUM QUOAD EJUS PŒNAS, ET PERSONAS EAS INCURRENTES, ET EARUM ABSOLUTIONEM.

Afferuntur imprimis per extensum pro regula, et notitia satis necessaria ad hæc omnia constitutio Clementis VIII. Vide *verb.* Duellum, art. 2, num. 1.

Enumerantur pœnæ principales contra duellantes statutæ, num. 2.

Duellantes, si moriantur, quando priventur ecclesiasticæ sepultura, num. 3 et 4.

Assignantur illi, qui incurrunt pœnas impositas contra duellantes, num. 5 ad 15.

Eadem pœnas incurrunt etiam Christiani cum Turcis duellantes, num. 14.

Non incurrunt tamen tales pœnas ratum habentes duellum factum, num. 15.

Exemplificantur varii casus, in quibus provocatus ad duellum non incurrit illas pœnas, a num. 16 ad 19.

Absolutio ab excommunicatione incursa ob duellum ratione citatæ constitutionis Clementis VIII, a quo possit impendi, num. 20 et 21.

Referuntur pœnæ a Benedicto XIII, et per extensum exhibentur item pœnæ latæ contra duellantes a Benedicto XIV. Vid. num. 22, 25.

Duellum origo et illius causæ, num. 24, 25.

Quibus vitium legibus, num. 26.

Media quæ Bacon a Verulamia suadet ad impedienda duella, num. 27.

E

EBRIETAS, EBRIUS.

Ebrietas quid sit. Vide *verb.* Clericus, art. 5, num. 15 ad 20. Ebrietas unde dicta, num. 21.

Ebrietas est sub gravissimis pœnis interdicta clericis, num. 25.

Ebrius quando evadit irregularis ex homicidio, vel mutilitate casuali. Vide *verb.* Irregularitas, art. 1, sub num. 11.

Ana de ebrietate. Vide *verb.* Gula, a n. 12 ad 21.

ECCLESIA (III, 565).

ECCLESIA IN SENSU MORALI CAPTA QUOAD EJUS ESSE ET PRINCIPALES NOTAS.

Ecclesiæ nomen quod significet. Vide *verb.* Ecclesia, art. 1, num. 1.

Ecclesiæ nomen dupliciter sumitur, et explicatur, num. 2.

Afferuntur vera definitio Ecclesiæ, et explicatur per singulas ejus particulas, a num. 3 ad 9.

Ad hanc Ecclesiam spectant non solum prædestinati et justi, sed etiam reprobi et peccatores, num. 10, 11.

Ad hanc tamen Ecclesiam non spectant, sed ab ipsa excluduntur pagani, Turcæ, et Judæi, catechumeni, hæretici, a fide apostatæ, schismatici, excommunicati, etc., num. 12 ad 16.

Una et eadem substantialiter et formaliter est Ecclesia legis gratiæ, legis naturæ, et legis scriptæ, num. 17.

Notæ præcipuæ, per quas vera Ecclesia discernitur a falsis, sunt quatuor, et enumerantur, ac variis titulis et rationibus explicantur, n. 18 ad 24.

Sola Ecclesia Romana catholica habet notas veræ Ecclesiæ Christi, et in ipsa sola potest obtineri salus, et nullus extra ipsam salvatur, num. 25.

Ecclesia Romana pro eodem sonat, ac universalis, num. 26.

Summus pontifex, quamvis non sedeat Romæ, appellatur semper Romanus pontifex, num. 27.

Non habet Deum patrem, qui non habet Ecclesiam Romanam matrem, num. 28.

ECCLESIA QUOAD EJUS VISIBILITATEM, INDEFECTIBILITATEM ET INFALLIBILITATEM.

Ecclesia vera Christi est, et fuit semper absolute visibilis. Vide *verb.* Ecclesia, art. 2, num. 1.

Ecclesiam esse visibilem ostenditur etiam evidenti ratione, num. 2.

Christi Ecclesia visibilis, seu Ecclesia Romana catholica est indefectibilis, et semper duratura et infallibilis; quod colligitur ex Novo et Veteri Testamento, et probatur ex SS. Patribus, et sacris canonibus, num. 3 ad 9.

Ecclesia Romana catholica est regula fidei, et morum in toto mundo, et sola potest definire causas fidei ab omnibus tenendæ, num. 10 ad 15.

Ecclesia Romana dicitur mater et magistra omnium Ecclesiarum, et est caput etiam Ecclesiæ Græcæ, num. 14 et 15.

Romana Ecclesia habet annexum primatum universalis Ecclesiæ ex institutione, et præcepto Christi Domini, num. 16 et 17.

Fides apostolica non potest a Romana urbe divelli et alio transferri, et ubi est papa, ibi est Roma, num. 18 et 19.

ECCLESIA MATERIALIS QUOAD EJUS ÆDIFICATIONEM, DOTATIONEM ET REPARATIONEM.

Ecclesia materialis juxta varias ejus classes varia sortitur nomina. Vide *verb.* Ecclesia, art. 3, num. 1.

Basilicæ, quare sic dictæ, et quales ecclesiæ vocentur basilicæ, num. 2 ad 4.

Quales ecclesiæ vocentur cathedrales, collegiatæ, matricæ, filiales, baptismales et parochiales, num. 5 ad 10.

Parochiales et baptismales ut plurimum tum in jure, tum in facto confunduntur, et baptismales dicuntur etiam matricæ, num. 11 et 12.

Pro ecclesia de novo ædificanda quid requiratur, num. 13 ad 15.

Non requiritur licentia episcopi pro ædificando oratorio privato in propria domo, num. 16.

Pro ædificanda ecclesia una cum monasterio regularium, quid requiratur, num. 17.

Ad rem assignatur privilegium concessum Fra-

tribus Minoribus, et postea quod omnes Mendicantes reducuntur, et contra quos tale privilegium procedat, num. 18 ad 22.

Patres Societatis Jesu habent peculiare privilegium, ut possint ædificare intra spatium etiam centum quadraginta annorum prope quemcunque conventum, seu ecclesiam, num. 23.

Privilegium distantie centum quadraginta annorum attendendum est etiam in translatione ecclesiæ et conventus, num. 25.

Per tale privilegium impediri non potest ampliatio conventus, si jam fuerit legitime facta, num. 25 et 26.

Tale privilegium distantie centum quadraginta annorum locum non habet in domibus, seu hospitibus regularium, quæ non habent ecclesiam publicam, nec etiam in seminariis, num. 27.

Tale privilegium, an sit usu receptum, an eidem possint ordinarii contraire. An censeatur per bullas abrogatum, et an per non usum tolli possit, num. 28 ad 31.

Mensuratio hujusmodi distantie centum quadraginta annorum debet fieri per aerem, non per terram, num. 32.

Longitudo cannarum debet esse pro qualibet octo palmarum mensura, num. 33.

Pro ædificanda ecclesia, quid ulterius requiratur, num. 34 ad 37.

Capella, an erigi possit sine dote, num. 38 et 39.

Dos assignanda ecclesiæ, cujus quantitatis esse debeat, num. 40.

Pro cognoscenda sufficientia dotis novæ ecclesiæ regularium ædificandæ, quid attendi debeat, num. 41.

Pro ædificanda ecclesia requiratur ulterius, ut ipsa ecclesia noviter ædificanda non vergat in præjudicium alterius ecclesiæ præsertim parochialis, num. 42.

Hinc si ab episcopo permittatur ædificatio ecclesiæ in præjudicium parochialis, potest parochus se opponere et a licentia concessa appellare, secus, si in licentia concessa sint ab episcopo reservata jura parochialia, et ad hoc referuntur varia decreta, num. 43 ad 50.

Antequam ædificetur ecclesia, quid agere debeat episcopus vel per se, vel per alium, num. 51 et 52.

Pro ecclesia ædificanda, sive amplianda potest cogi vicinus ad vendendam domum, vel alium situm, etiamsi inter domum, et ecclesiam adsit via publica, et etiamsi domus fuerit alterius ecclesiæ, aut causæ piæ, num. 53 ad 56.

Ad hoc ut quis teneatur domum, vel alium situm vendere pro ædificanda, amplianda, et reparanda ecclesia, quatuor condiciones requiruntur, quæ assignantur, num. 57 ad 62.

Docte explicatur l. Si quis sepulcrum ff. de relig. et fun. et erudite disseritur super obligatione, qua tenetur vicinus vendere domum, vel alium situm pro ædificatione vel ampliacione ecclesiæ, num. 93 et seqq.

Pro reparanda corrumpente ecclesia standum est specialibus locorum consuetudinibus, num. 63 et 103, idem dic de statuto, n. 105.

Quomodo sit probanda hæc consuetudo, n. 104.

Nulla speciali consuetudine in loco existente ecclesia debet reparari de suis redditibus, num. 64.

Si ecclesia nullos habeat redditus, vel saltem non sufficientes ad reparacionem, quis teneatur eam reparare, num. 65 ad 67.

Ad reparacionem ecclesiæ cathedralis, quis teneatur, num. 68 ad 70.

Qui tenentur ad reparacionem ecclesiæ, tenentur etiam ad reparacionem ædium rectoris ecclesiæ, num. 71.

Leo supradicti (deficientibus ecclesiæ redditibus,

et contraria non exstante legitima consuetudine) tenentur etiam ad procuranda, et reparanda paramenta, et ornamenta eccles. et ad rem adducitur recens decretum, num. 72 et 75 et num. 106 et seqq.

De episcopo singulare est, quod si onus reparandi ad alios pertineat, tenetur nihilominus ipse reparare cathedralem imitantem ruinam, reservato sibi jure agendi contra illos, num. 116.

Notandum, quod parochus teneatur solum reparare ecclesiam parochialem, non item ecclesiam succursalem, si qua est in parochia, num. 117 et seqq.

Beneficiati, qui tenentur salva congrua sustentatione ecclesiam reparare, sunt ii qui *residere* tenentur, num. 120.

An ad constitutionem pro reparacione parochialis ecclesiæ vocari queant forenses, qui prædia possident in districtu parochiæ, num. 121.

Si ecclesia ruinam passa sit tempore beneficiati antecessoris, uter conveniendus sit pro reparacione successor, an hæres beneficiati antecessoris, num. 122.

De hypotheca competenti ecclesiæ pro reparacione super bonis beneficiati, n. 125.

An is, ad quem pertinet onus reparacionis, ampliandæ quoque, et de novo ædificandæ ecclesiæ sumptum agnoscere queat, n. 124.

Ecclesiæ olim quando ædificabantur, caput illarum seu altare majus respiciebat partem orientalem; et ad hoc adducuntur quatuor congruentiæ, n. 74 ad 79.

Hic modus erigendi, ecclesiis licet sit congruentior, non est tamen omnimode necessarius, n. 80.

Forma ecclesiarum, qua a principio ex apostolorum traditione utebantur Christiani, semper eadem fuit, longa nimium, et in navis speciem, n. 81.

Ecclesia in tres partes, seu mansiones distribuitur. Prima pars sacrarium, seu presbyterium, sive Sancta sanctorum appellatur; secunda, chorus; tertia, navis; et tres istæ partes explicantur, et cur sic appellantur, indicatur, n. 82 ad 92.

In navi ecclesiæ olim mares a feminis separati constituebantur, mares, in dextra navis parte, et femine in sinistra; et hoc fuit ab apostolis constitutum, n. 93 et 94.

ECCLESIA QUOAD EJUS CONSECRATIONEM, EISECRATIONEM ET RECONCILIATIONEM.

Consecratio ecclesiæ quid sit. Vide *verb.* Ecclesia, art. 4, num. 1.

Solus episcopus loci de jure communi potest ecclesiam consecrare, num. 2.

Episcopus debet esse proprius illius diocesis, in cujus finibus sita est ecclesia consecranda, n. 3.

Episcopus in diocesi aliena consecrans ecclesiam absque permissione proprii episcopi, an suspendatur, et an valida sit consecratio, num. 4 ad 6.

Episcopus, an possit delegare potestatem consecrandi ecclesias, num. 7.

Circa benedictionem et consecrationem suarum ecclesiarum regulares habent privilegium, num. 8 ad 10.

Ecclesiæ consecrari possunt qualibet die etiam non festiva, num. 11.

Non possunt ecclesiæ consecrari nisi inter missam; secus episcopus peccaret; consecratio tamen esset valida, num. 12 ad 14.

Ecclesiæ cathedrales, et parochiales cum majoribus saltem altaribus intra annum in civitatibus, et in diocesis intra biennium post earum restauracionem sunt ab episcopis consecrandæ, num. 15.

Ecclesia semel consecrata an sit iterum consecranda, num. 16 et 17.

Et quare, num. 74 et seqq.

Ecclesia non est consecranda, nisi prius ei de dote competente provisum fuerit, num. 18.